

[Ministeren for offentlige arbejder.]

spørgsmål og med den opgavefordeling, der er, et kommunalt vejspørgsmål.

Jeg kan oplyse, at broerne for Køgebugt-banen nok er udført af statsbanerne og udført med plads for en udvidet Enghavevej, som det selvfølgelig er rigtigt at gøre det, når man ved, at udvidelsen kommer, og det er gjort efter de hos kommunen foreliggende planer. Men merudgiften ved at udføre broen for motorgadeprofil er afholdt af vejdirektoratet, og her holder vi altså den samme grænse: hvis udvidelsen og ombygningen sker til vejformål, er det vejene, der skal betale; hvis det er til baneformål, er det banerne, der skal betale.

Arne Larsen: Jeg takker ministeren for besvarelsen. Jeg kan forstå, at her altså ikke er tale om et brospørgsmål, men om et vejspørgsmål. DSB har altså ikke i den nuværende situation interesse i at få ombygget denne bro, men hvis DSBs interesser på et eller andet tidspunkt skulle gå i retning af at få en forbedret godsbanering eller få udvidet sporanlægget til sin godsbanegård, så var man nok interesseret i, at der blev bygget en ny bro.

Men spørgsmålet vil vel opstå før eller senere; derfor synes jeg, ministeren skulle tage initiativ til, selv om man altså kan sige, at det i dag ikke er noget banespørgsmål — da det jo kan blive det — at indlede et samarbejde mellem vejdirektoratet og DSB for at få løst denne opgave snarest muligt.

Vejfondsbidragene vil falde bort, og man vil så sige, at det er en rent kommunal opgave at skaffe disse penge, men trafikudviklingen har trods alt gjort, at denne bro er til væsentlig gene for vejtrafikken, så jeg synes, der må være sammenfaldende interesser, således at man burde kunne få sat lidt skub i forhandlingerne og eventuelt finde mulighed for en deling af udgifterne på en fornuftig måde.

Jeg synes ikke, at borgerne og trafikanterne kan være tjent med, at denne vejindsnævring på grund af den gamle bro fortsat skal eksistere.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): Det er da muligt, at der er fælles interesser, men det er vejbestyrelsen, der har opgaven, det er vejbestyrelsen, der har interessen, og derfor må det også være vejbesty-

relsen, der gør op med sig selv, hvad den vil, og tager forhandlinger op, naturligvis, med statsbanerne for at få konstateret, hvad der måtte være af fællesinteresser i det.

Banerne har, som jeg sagde, ikke noget behov, og hvis de skulle få det, er det snarere i bredden, mens vejen jo har det i længden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Skovmand* til ministeren for offentlige arbejder:

„Vil ministeren undersøge mulighederne for en genoptagelse af natsejladsen mellem København og Århus/Ålborg?“

Skriftlig begrundelse.

Da DFDS for nogen tid siden nedlagde natruten til Århus og Ålborg, skete der en væsentlig forringelse af de indenlandske transportmuligheder. Ganske vist blev antallet af flyvninger på Tirstrup og Ålborg forøget, men flyvningen er endnu ikke så driftssikker, at folk med faste aftaler kan benytte den. Mange, der tidligere benyttede natbådene, må nu tage af sted allerede om aftenen for at være helt sikre på at nå frem til deres bestemmelsessted. Det forringer mulighederne for et frugtbart samspil mellem de jyske byer og København.

Det er derfor spørgsmålet, om det ikke må betragtes som en samfundsopgave at genoplive ruterne, hvad enten det sker ved, at staten helt overtager dem, eller at man giver et privat selskab et tilskud, der svarer til det forventede underskud på ruten.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): Jeg har ikke så forfærdelig meget kendskab til de pågældende ruter, som jo var rent private ruter, og dette er altså i og for sig ikke noget, som ministeriet for offentlige arbejder direkte har haft med at gøre. Vi har ved sådanne trafikforbindelser at gøre med de faste anlæg, havneforhold o. lign., og vi kan selvfølgelig også få nogle opgaver vedrørende egentlig transport dér, hvor der kan ligge en særlig offentlig interesse i, at en transport bliver opretholdt, og hvor den ikke kan drives på forretningsmæssig basis.

Man må vel sige, at det er konstateret i praksis, uden at vi nærmere kender årsagerne og tallene, at der ikke, i hvert fald